

La segregació de Sant Antoni de
Vilamajor
(1823-1843)

FERRAN SARRIÀ SARACHO

Índex

1. Introducció	3
2. Metodologia	3
3. Context històric.....	3
3.1 Els inicis	3
3.2 La Vilanova de Vilamajor	4
3.3 Consciència de poble: una nova vicaria	5
4. La segregació. La constitució d'un nou municipi.....	7
4.1 La instauració del primer ajuntament	7
4.2 La foscor	9
4.3 L'ajuntament definitiu.....	9
5. Bibliografia.....	13

1. Introducció

Sant Pere i Sant Antoni de Vilamajor van caminar junts durant gairebé 1000 anys fins que al segle XIX es van separar en dos municipis independents. L'objectiu d'aquest article es saber quines foren les causes i les motivacions que provocaren la divisió del municipi en dos entitats municipals independents l'una de l'altre.

2. Metodologia

La principal font d'informació ha estat l'expedient 969 anomenat "Expediente de algunos vecinos del pueblo de Vilamajor pidiendo la segregación de San Antonio de Vilanova" elaborat l'any 1840 per la Diputació Provincial de Barcelona i que es pot localitzar a l'Arxiu General de la Diputació de Barcelona.

Els arxius històrics municipals de Sant Antoni i Sant Pere de Vilamajor, molt especialment les Actes dels Plens, afegeixen informació posterior al procés perquè, no ens enganyem, es tracta d'un procediment que va durar molt de temps degut a què van restar a l'aire molts petits serrells que s'hagueren de solucionar al llarg dels anys.

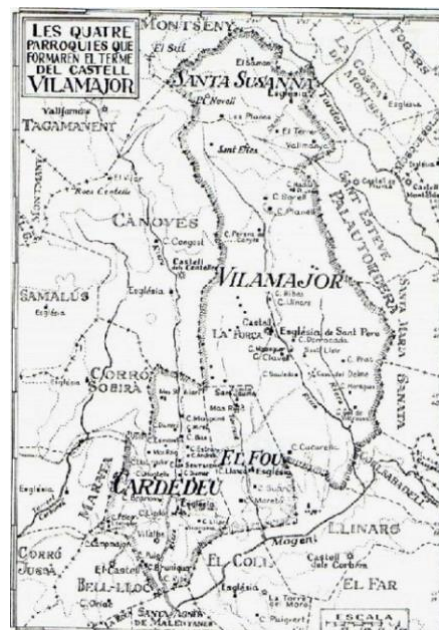
3. Context històric

Que ambdues entitats poblacionals determinaren separar-se i portar administrativament una vida separada, no va ser fruit d'una decisió espontània presa en un moment donat i en un lloc concret, sinó que fou el pas final d'una llarga reflexió motivada per diferents causes, les quals només poden ser enteses si s'explica el marc i el context històric en què va succeir.

3.1 Els inicis

La conquesta de la Catalunya Vella, per part el reialme carolingi, al segle IX, va comportar que el territori que avui conformen els municipis de Cardedeu, Sant Antoni i Sant Pere de Vilamajor passessin a ser propietat del comte de Barcelona.

El casal barceloní ostentava el poder polític, religiós i econòmic del territori vilamajorenc, però la reforma gregoriana del segle XI, amb la divisió del territori en parròquies, ho va canviar tot. El 1108 el comte de Barcelona Ramon Berenguer III, seguint els criteris del Papa, va cedir l'església de Sant Pere a la diòcesi de Barcelona.

En contra partida, el 27 de setembre de 1209 el comte de Barcelona Pere I concedeix els següents privilegis:

"Que ho coneguïn tots els presents i els futurs que nos, Pere per la gracia de deu rei d'Aragó, comte de Barcelona , donem, concedim i recomanem a perpetuïtat a tots vosaltres, homes i dones els qui viviu i viureu en la vil·la nostra coneguda amb el nom de vil·la goma que està en la parròquia de Sant Pere de Vilamajor, que mai més, en cap moment estigueu lligats per eixorquia ni intestia, ni per redempció de les vostres persones o dels vostres infants actuals o futurs. Ni per la venda de les vostres cases o del vostre honor. A tot aquest escrit afegim en franquícia que tots els homes i dones que viuen o viuran així com els que vindran en la dita vil·la, estiguin lliures de perill i assegurats amb tots les seves coses i sota la nostra custòdia i amb assegurança perpetua han de romandre Demés us donem, concedim i recomanem a perpetuïtat que cada setmana hi hagi mercat en la dita Vil·la que s'ha de celebrar els dimarts i una única fira en el mes de juny per la festa de Sant Pere...També us donem aigua de la riera de Vilamajor per regar durant tots aquests dies sencers i a la setmana les nits de mercat i el dimecres. Establint i manant al mateix temps que si algú en alguna ocasió hi hagués presumpció de que trenca alguna norma, haurà de donar 5 sous al nostre missatger i que dita persona amb totes les seves coses sigui lliurada a la nostra voluntat. Establim i manem a més que tots els homes i dones que vagin a dita fira o mercat estiguin lliures de perill i amb seguretat fins que retornin a llurs cases amb totes les seves coses. Aquell, que portat per qualsevol motiu, pogués ser considerat contrari a aquest privilegi nostre tan altruista i generós, no solament caurà sota el pes de la nostra ira e indignació sinó que haurà de restituir en primer lloc el doble del mal que haurà fet i després pagar mil sous."

L'objectiu del comte era crear un nou nucli de població, en el lloc conegut com a vil·la Goma, amb l'objectiu de contrarestar la sagrera de Sant Pere que es trobava sota el poder eclesiàstic.

Resumint es pot dir que al segle XIII la parròquia de Vilamajor tenia dos nuclis poblacions ben diferenciats: per una banda el nucli de Sant Pere com a centre religiós i polític sota l'autoritat eclesiàstica, i la vila nova com a centre econòmic sota el poder comtal.

3.2 La Vilanova de Vilamajor

La concessió del privilegi del comte va comportar un creixement d'habitants de la vila goma fins a convertir-se, quan tingué una massa crítica població, en una vila nova.

El creixement es causat, en part, per convertir-se la vila nova en un centre de recepció de mercaderies provinents de les zones muntanyenques les quals es traspassaven de les sàrries dels ases als carruatges de major capacitat amb destí a les grans ciutats. La vila nova, aprofitant el mercat i la fira, es va convertir en un punt d'intercanvi, en un node comercial.

La primera vegada que surt esmentada la Vilanova de Vilamajor és en un document de 1238, on Bernat Jofre de Vilamajor, volent anar amb l'exèrcit cap a València a lluitar contra els sarraïns, dicta testament, on mana als seus marmessors que vinguin una peça de terra situada en la vila nova. Posteriorment, el 1243, en Pere Roig, batlle del senyor rei a Vilamajor, autoritza la construcció de dues cases en un solar situat a la plaça de la vila nova. En el document ens diu que el solar limita a llevant amb el camí de carro que va cap a Vila-rasa, a ponent amb el pou de la plaça, a migdia la plaça amb la casa de Ferrer Roig i al nord al camí que va cap a la riera.

Sant Pere de Vilamajor va romandre com el nucli polític i eclesiàstic central mentre que la vila nova es convertí en el motor econòmic de la parròquia.

La vila nova hauria de tenir una població suficientment estable i gran com perquè un habitant, en Pere Sunyer, edificués una petita capella, a l'any 1555, dedicada a Sant Antoni Abat, patró dels traginers, com no podia ser d'altre manera, la qual estava situada en el carrer Vell, just al costat on avui trobem l'estanc.

La vila nova va rebre el nom de Vilanova de Vilamajor.

3.3 Consciència de poble: una nova vicaria

Els habitants de Vilanova de Vilamajor van anar prenent consciència de formar part d'una comunitat diferent a la de Sant Pere i van començar a tenir pensaments de deslliurar-se de la parròquia matriu i iniciar un camí en solitari.

El decret de Nova Planta de 1714 va instaurar un nou model de divisió territorial fonamentat en la desaparició de les universitats i en la instauració dels municipis i les alcaldies seguint el model aplicat a Castella. La nova divisió territorial es va fer en funció de les parròquies existents, per tant, Vilanova de Vilamajor va continuar formant part de la parròquia de Sant Pere de Vilamajor. Malgrat això, al llarg del segle XVIII el sentiment de pertinença a Vilanova vers al de Sant Pere va augmentar considerablement. Dos eren els motius: l'ajuntament i la parròquia.

L'ajuntament era el principal focus de poder del municipi. Allà es prenen les decisions més importants que afectaven a tota la comunitat. La seu principal solia ser la sagristia de l'església de Sant Pere i per qualsevol afer administratiu els usuaris havien de desplaçar-se fins allà, un fet que no acabaven de comprendre els habitants de Vilanova atès que ells eren formaven part del principal nucli de poblament i per tant la seu de l'ajuntament s'hauria de situar-se a Vilanova. Tampoc es mantenia la proporcionalitat dels càrrecs polítics en funció del nombre d'habitants: Sant Pere sempre ha tingut un major nombre de representants que no pas Vilanova. La causa és pel propi sistema d'elecció (insaculació) que premiava als agricultors (majoritàries a Sant Pere)

que no pas els menestrals (majoritaris a Vilanova). Dit en altres paraules, hi havia una certa lluita entre el sector agrícola i ramader contra una incipient burgesia menestrals i comercial per fer-se amb el poder administratiu del municipi. Amb el temps, els prohoms de Vilanova van fer valdre el seu poder econòmic per obligar que els plens de l'ajuntament es realitzessin indistintament en una o altre població (realitzades en cases particulars o en les ermites com la de Sant Lleïr).

L'església, l'altre poder fàctic del municipi, estava controlada pel mossèn o vicari de Sant Pere de Vilamajor. Ell controlava tots els afers eclesiàstics del municipi i només en l'església de Sant Pere es podien fer els oficis i sacraments religiosos el que aixecava nombroses queixes dels veïns de Vilanova.

Els habitants de la Vilanova sabien que l'única manera de solucionar el problema era separar-se de Sant Pere, i per aconseguir-ho calia primer convertir-se en parròquia, calia que tinguessin seu eclesiàstica pròpia amb un mossèn o vicari al càrrec.

Els prohoms van demanar al bisbat de Barcelona que es creés una vicaria perpètua a Vilanova de Vilamajor. El 29 d'abril de 1776 es rebé la següent resposta: "*El expediente sobre la erección de vicaria perpetua en el lugar de Villanueva en la parroquia de Villamayor está concluido y se remite a Madrid para que su Majestad se digne prestar consentimiento. Así que luego esté constituida la iglesia y casa del cura se pondrá en ejecución el Decreto del Ilustrísimo Sr Obispo de erección de nueva vicaria*". La resolució final trigà molt, desconeixent les causes, atès que no fou fins el 6 de febrer de 1797 amb el reconeixement del monarca i amb la publicació del decret per part del bisbe de Tarragona, que es constituí la vicaria perpètua.

El vicari estava sota les ordres del rector de Sant Pere de Vilamajor rebent a canvi una assignació econòmica de 200 lliures que ha d'anar destinada al manteniment de la vicaria.

Els feligresos de l'església-capella fou tant nombrosa que es va demanar permís a la diòcesi per fer dues misses els diumenges i dies festius, però no fou suficient. Es va decidir construir una nova església, a l'any 1796, just al costat de la capella (on ara es troba l'estanc), aprofitant la compra en

subhasta d'una casa d'un cos i mig amb hort al darrera amb un porxo. Fou la primera església de Vilanova de Vilamajor.

El següent pas fou demanar la total desvinculació eclesiàstica respecte Sant Pere, o sigui, deixar de ser una vicaria perpètua per convertir-se en una parròquia autònoma. L'any 1867, es va signar en la capella de Sant Lleir la formalització de la parròquia de sant Antoni de la Vilanova de Vilamajor restant totalment independent de la parròquia de Sant Pere.

4. La segregació. La constitució d'un nou municipi.

4.1 La instauració del primer ajuntament

Aconseguida la independència eclesiàstica i amb un enorme sentiment de pertinença a una comunitat pròpia, els habitants de Vilanova de Vilamajor van establir com a objectiu ser independents administrativa i políticament de Sant Pere de Vilamajor.

L'oportunitat va sorgir amb la declaració de la Constitució de 1812 a Cadis, la coneguda com La Pepa. L'article 310 deia: *Se pondrá Ayuntamiento en los pueblos que no le tengan y en que convenga le haya, no pudiendo dejar de haberle en los que por sí o con su comarca lleguen a mil almas, y también se les señalará término correspondiente.*

El mandat constitucional fou desenvolupat per dos decrets que diuen que en tot nucli urbà de més de 1.000 habitants s'haurà de constituir un ajuntament i en aquells nuclis amb una població inferior, si està justificat, també es podrà formalitzar un consistori. L'organisme encarregat de la instrucció de l'expedient serà la Diputació provincial però la decisió final correspondrà al Govern de la nació. Indubtablement darrere de qualsevol segregació o formació d'un ajuntament s'ha d'instruir un expedient administratiu en el qual ha de constar els recursos del poble per sosteniment de l'ajuntament, inconvenients i avantatges de la segregació, distància i facilitats de comunicació i acreditar els drets, aprofitaments, etc, que haurien de conservar els pobles segregats.

L'arribada del rei absolutista Ferran VII va abolir la Pepa mitjançant el decret 4 de maig de 1814 i per la reial cèdula de 30 de juliol de 1814 on s'ordena la dissolució de tots els ajuntaments i la tornada als existents al 1808 d'acord amb el sistema tradicional. Catalunya, però, no es va veure afectada atès que les tropes napoleòniques van romandre en terres catalanes fins el 1814.

L'1 de gener de 1820 el general espanyol Rafael Riego i Florez es va aixecar contra el govern i va reinstaurar la Constitució del 1812, la Pepa, restablint les autoritats constitucionals i obligant a Ferran VII a acceptar una monarquia parlamentària. La gent de Vilanova no va voler desapropiar l'oportunitat i l'1 de desembre de 1821 una comissió del barri de Vilanova de Vilamajor formada per Josep Fàbregas, Miquel Farrès i Josep Bertran en nom de 150 veïns avalats pel senyor Rector, presenten una sol·licitud dirigida al president de la Diputació Provincial de Barcelona, secció Atribucions Polítiques, exposant que: *malgrat el considerable nombre de veïns residents en el barri de Vilanova, estimats en 641 habitants, estan obligats a dependre civilment de la sagrera (Sant Pere) on es comptabilitzen 28 cases més o menys agrupades entorn de l'església. Aquesta*

dependència és perjudicial ja que tant el batlle com els regidors són i viuen a Sant Pere, incloent, darrerament, el secretari. Les distàncies entre tots dos nuclis de població facilita el desconeixement de les disposicions municipals llevat de les que fan referència a arbitris i contribucions i que per parlar amb un dels regidors cal fer camí durant una hora i mitja o dos. A les raons exposades anteriorment s'afegeix un greuge comparatiu al no considerar els veïns de Vilanova amb més moralitat, més instrucció i coneixement ben diferents dels de la sagrera. Que fins i tot són penats econòmicament perquè han de pagar 30 reals al mestre de Sant Pere per completar-li el sou i no deixi la plaça. Que consideren igualment injust que dels set regidors només dos siguin del veïnat de Vilanova. I per mostra d'aquesta opressió el mateix batlle de Sant Pere va prohibir que es fes la convocatòria general per elegir els representants que iniciessin el procés de desmembrament.

La Diputació Provincial amb data 13 de desembre de 1822 aprova que la data d'establiment del primer ajuntament de Vilanova de Vilamajor serà el 1 de gener de 1823.

Dos dies abans, el 29 de desembre són convocats a la casa Perpunter 170 persones, veïns de la parròquia i del terme de Vilanova de Vilamajor, per tal de procedir a la votació per elegir els electors que havien escollir càrrecs municipals. El resultat fou de Pau Català amb 31 vots, Josep Casanovas amb 33 vots, Rafael Farrerons amb 34 vots, Bonaventura Baró amb 28 vots, Jaume Valder amb 25 vots, Salvador Casanovas amb 31 vots, Esteve Planas amb 38 vots, Joan Balada amb 25 vots i Joan Farrerons amb 35 vots.

Aquestes nou persones són les encarregades d'escollir a l'alcalde i regidors i altres càrrecs municipals. Són elegits com alcalde a Josep Bertran, com a regidor en representació dels pagesos a Josep Bataller Moragas, i en representació dels jornalers a Francesc Ballescar i com a Procurador síndic a Joan Bertran.

L'1 de gener de 1823 Vilanova de Vilamajor es converteix en municipi amb ajuntament propi i amb totes les atribucions que la llei li dona.

Seguint el que estableix el Decret de les Corts de 23 de maig de 1812, es procedeix a la fitació (una pedra amb ull de serp de 4 pams col·locades sobre un coixí de teules trencades i de cagaferro) dels límits del nou terme municipal per part del batlle de Cardedeu, a regular l'ajuntament el qual es trobarà format per un alcalde, dos regidors i un procurador i que es passarà a anomenar-se el nou municipi Sant Antoni de Vilanova de Vilamajor.

El Governador civil de la província, en les sessions dels dies 15 i 31 de gener de 1823, ordena el nomenament d'un grup d'experts experts i la remissió de l'expedient a l'alcalde de Granollers pel fitament. Es nomena a dos pèrits, en Pere Ozerans i en Rafael Farrerons, per fer la divisió del territori i de la seva riquesa. Malauradament la comissió no va avançar per la negativa de l'ajuntament de Sant Pere a participar per estar en contra de la segregació.

4.2 La foscor

Ferran VII tornar a instaurar la monarquia absoluta a l'Estat espanyol l'any 1823, i el 7 d'octubre del mateix any decreta que *"Son nulos y de ningún valor todos los actos del Gobierno llamado constitucional (de cualquiera clase y condición que sean) que ha dominado a mis pueblos desde el 7 de marzo de 1820 hasta hoy día 1 de octubre de 1822, declarando, como declaro, que en toda esta época he carecido de libertad, obligado a sancionar las leyes y a expedir las ordenes, decretos y reglamentos que contra mi voluntad se meditaban y expedían por el mismo gobierno"*. La instauració de l'absolutisme va comportar l'anul·lació de tota la legislació aprovada durant el trienni liberal i la implantació de la normativa vigent a l'any 1808.

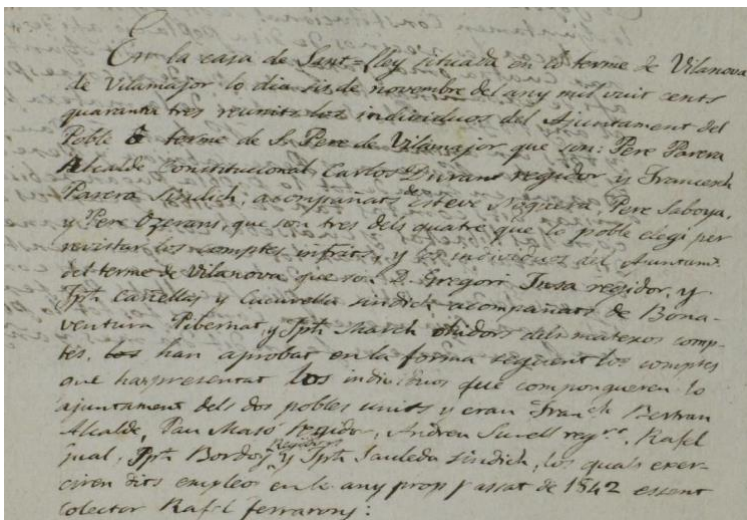
Isabel esdevingué reina d'Espanya el 29 de setembre de 1833, a la mort del seu pare Ferran VII, quan ella encara no tenia ni tres anys. El seu naixement i ascens al tron va provocar un llarg conflicte, de fet una guerra civil, entre els partidaris d'Isabel II i els del seu oncle, Carles Maria Isidre de Borbó, hereu de la corona fins que Ferran VII va revocar la Llei Sàlica mitjançant una Pragmàtica Sanció. Durant aquest convuls període i fins a l'any 1840 es féu càrrec de la regència la mare d'Isabel, la reina Maria Cristina de Borbó.

La revolució del general Espartero de l'any 1840 va acabar amb la regència de Maria Cristina i el nomenament d'Isabel II com a Reina. El Partit progressista, liderat per Espartero, es va mantenir en el poder fins l'any 1843.

Entre 1821 i 1843 Sant Antoni de Vilanova de Vilamajor va romandre unida a Sant Pere de Vilamajor.

4.3 L'ajuntament definitiu

Tot va canviar el 1843.

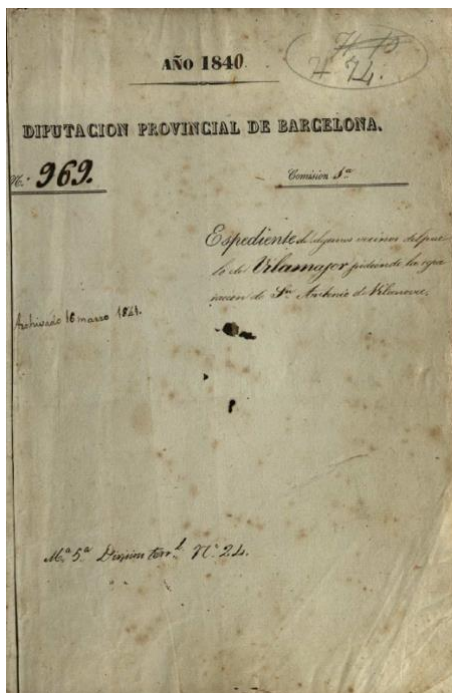

Mentre no es desenvolupés una llei de règim local, tal com establia la Constitució de 1837, era d'aplicació en l'àmbit local la llei del 3 de febrer de 1823, aprovada durant el trienni liberal (1820-1823) i que va ser la utilitzada pels prohoms de Vilanova de Vilamajor per aconseguir la segregació el 1 de gener de 1823.

Tot sembla indicar que en aplicació de dita llei es va instaurar l'ajuntament de Sant Antoni. La pregunta que cal fer-se és: es van iniciar de nou els tràmits administratius o bé es va restituir l'aprovat l'any 1822?. Els indicis apunten que el procés es va reiniciar de nou.

Els veïns, Josep Planas, Jordi Parera de Canyes, Josep Gras, Jose Puig i Barba, Josep Bassa, Josep Sunyer del Molí i Josep Bellit (propietari del mas Nadal) de Sant Pere de Vilamajor es dirigeixen al Governador Civil de la província demanant que accepti les demandes que es varen fer a finals del 1822 i principis del 1823 el poble de Vilanova, el resultat del qual va ser la instrucció d'un expedient sobre la separació i divisió del terme.

El 29 d'octubre de 1840 s'obre expedient per part la Diputació Provincial de Barcelona arran de la sol·licitud dels veïns del poble de Sant Pere Vilamajor demanant la separació de Vilanova de Vilamajor.

Malgrat que l'expedient de 1822 va finalitzar amb l'autorització per la segregació d'ambdós nuclis de població, després de 17 anys no s'ha fet cap avanç al respecte per la constant negativa de l'ajuntament de Sant Pere a què es realitzés la segregació, per aquesta raó el veïns demanen que es compleixi les ordres donades i es procedeixi a la fitació dels termes municipals.

Les raons adduïdes per l'ajuntament de Sant Pere, encapçalat per l'alcalde Josep Cañellas Cucurella, per argumentar la seva negativa és per la qualitat dels recurrents atès que tres d'ells són forasters, i els altres dos són un masover i un bracer, mentre que els dos restants són propietaris que no són dels més acabalats, ni prestigiosos del territori. L'alcaldia pensa que la separació comportaria desavinences entre els pobles degut als llaços que tenen les famílies com ja va passar. Podria al·legar altres poderoses causes sobre la descabellada idea de Josep Planas i el seus socis però no ho fa per no molestar, tal com consta en escrit del 16 de febrer de 1841 signat per 55 caps de casa i/o família.

El Governador civil, en base a l'argumentació presentada per l'ajuntament de Sant Pere, decideix el març de 1841 no autoritzar la demanada dels veïns demanaven la segregació.

Hi ha una ràpida resposta (28/3/1841) per part dels partidaris de la segregació que envien un recurs a la Diputació signat per 150 caps de casa i/o família de Sant Pere i Santa Susanna. La seva argumentació és la següent:

- no es va tenir en compte la veu discordant d'altres regidors

- que el terme municipal es troba format per quatre pobles però que només un té el poder i que només governa per a ells sense tenir en compte a la resta (utilitzen la paraula monopoli) i seguint els capricis i vexacions dels regidors;
- ja es va fer la separació temps enrere;
- l'església també es va separar;
- que no són tres o quatre que demanen la separació sinó la immensa majoria els quals no són ni transeünts ni miserables;
- que tenen el número mínim demanat per la llei per assolir la segregació.

Per tot plegat demanen que V.I reconsideri la seva decisió de no separar els dos pobles (4/5/1841).

Vist la controvèrsia existent entre les dues faccions, la Diputació provincial demana, el 26/5/1842, un informe als ajuntaments de Granollers, Cardedeu, Cànoves i Llinars. Els respon manifestant que es pot concedir la formació d'un ajuntament a Sant Antoni als veïns que ho van sol·licitar en base als següents arguments:

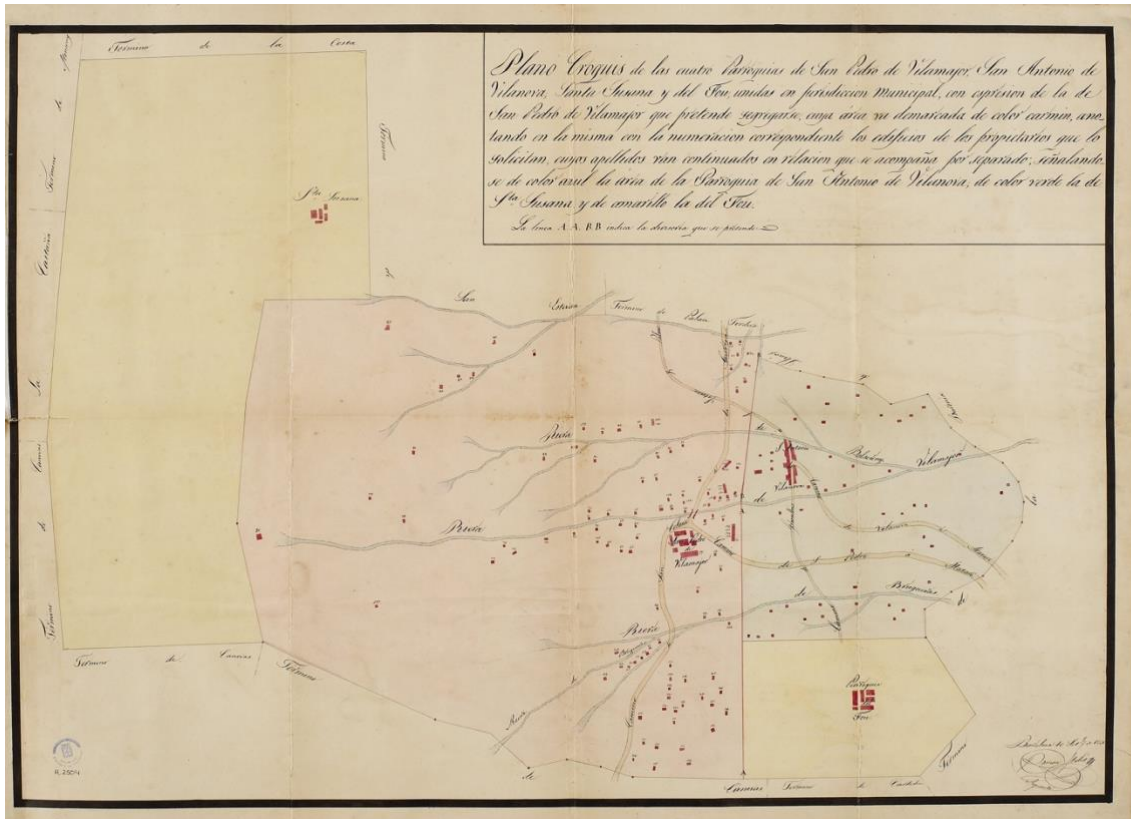
- la majoria de la població està d'acord amb la segregació.
- els sol·licitants tots són propietaris i persones idònies pel càrrec de regidors.
- l'enorme extensió del territori no permet una bona administració de la justícia i un bon despatx de les ordres superiors atès que hi ha més de 4 hores entre el sud i el nord i 1 ½ hores d'est a oest del municipi.
- Que els dos nuclis de població es troben separats entre ells
- El nou municipi disposa de les persones i recursos necessaris
- que l'any 1822 ja es va formar un ajuntament.

Vist els informes dels respectius ajuntament el 20/12/1842 el secretari d'estat i el despatx de governació comuniquen als interessats la següent Reial Ordre: El regent del regne s'ha assabentat de l'expedient instruït sobre la separació dels pobles de Sant Pere de Vilamajor i Sant Antoni de Vilanova s'autoritza a la separació d'ambdós pobles a partir de l'1 de gener de 1843 i que es procedeixi a escollir els seus representants.

El 13/2/1843 l'ajuntament de Sant Pere de Vilamajor estava compost per l'alcalde Francesc Bertran, els regidors Pau Masó, Andreu Surell, Rafael Gual i Josep Bordos i el síndic Josep Sauleda.

La diputació encarrega a l'arquitecte Jose Vilar i Roca perquè col·loqui les fites entre Vilanova de Vilamajor i Sant Pere de Vilamajor conforme al plànol remès al govern. El 7/4/1843 es col·loquen les fites, però ràpidament hi ha queixes per part del nom ajuntament de Vilanova de Vilamajor per excloure les cases Prat, Ram i Tramuntet sense alterar les línies divisòries segons consta en el plànol, per aquesta raó l'arquitecte va fer les variacions que va creure indispensables. En presència dels dos alcaldes es va decidir posar una fita en el turó de les Formigues per incloure can Ram, un altre en la serra de casa Tramuntet, bosc de can Prat, un altre en el camí que des de Vilamajor es dirigeix a l'ermita de

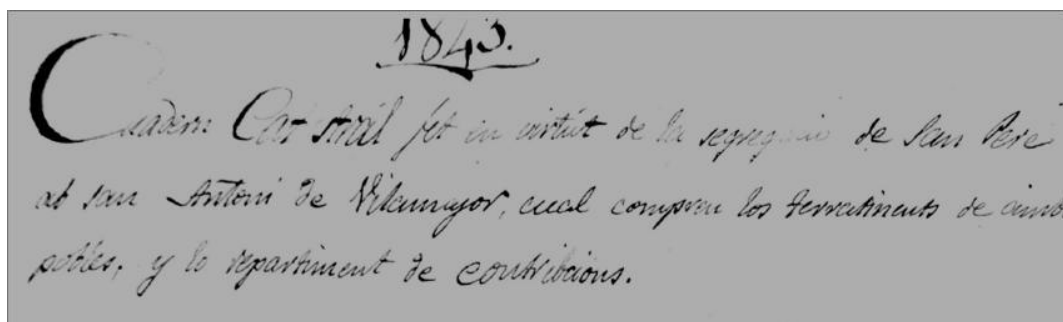
Sant Llei i Vilanova i un altre en el turó dels pins d'en Sauleda i una darrera fita en el lloc conegut com Les Rajoles que divideix el terme amb el Fou.

Un cop fet el fitament ambdós municipis ha de fer el repartiment de las riqueza territorial, o dit d'un altre manera, que li correspon en termes materials a cada poble. El 6 de novembre de 1843 va convocar en la casa Sant Lleïr per tal de traslladar els comptes. Es presentaren a la cita dos entitats:

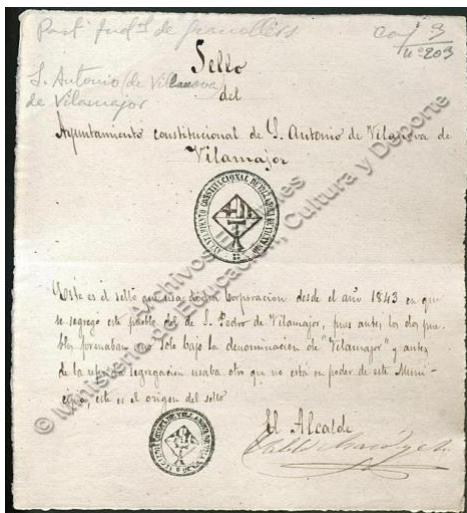
- Els membres de l'ajuntament de Sant Pere de Vilamajor: l'alcalde Pere Parera, el regidor Carles Duran i el síndic Francesc Parera acompanyats per tres representants del poble de Sant Pere escollits per elecció dels veïns, Esteve Noguera, Pere Saboia i Pere Ozerans.
- Els representants de l'ajuntament de Vilanova de Vilamajor el regidor Gregori Insa , el síndic Josep canyelles i Cucurella i els oïdors de comptes Bonaventura Pibernat i Josep March.

El resultat final és la creació d'un quadern i un mapa on consten les dades cadastrals de cadascun dels municipis.

Al 1852, algunes cases situades en altres municipis demanaren poder formar part de Sant Antoni de Vilanova de Vilamajor, el que va donar lloc a reunions amb altres ajuntaments per determinar quins eren els límits del territori municipal i per posar-hi els mollons necessaris. El procés no va estar exempt de problemàtica, especialment per les lluites entre els ajuntaments veïns alhora de determinar quin territori pertany a un o altre municipi. El procediment va començar el 1852 i no finalitzà fins el 1889 quan es varen establir els límits que avui en dia encara perduren. No fou fins el 1855 en què es farà públic el decret de segregació entre Sant Pere i Sant Antoni de Vilamajor.

El nou municipi rebé el nom de Sant Antoni de Vilanova de Vilamajor, encara que els seus habitants o els documents oficials solien emprar el nom de Sant Antoni o de Vilanova de Vilamajor per ser més curts. A l'hora de fer el

nomenclàtor de 1849 s'especifica que el nom oficial de Sant Antoni de Vilanova de Vilamajor prové perquè així consta en el segell però que és molt poc utilitzat ja que es va posar així per una equivocació del secretari .

En el nomenclàtor de l'any 1857 s'especifica que el nom oficial del poble és Sant Antoni de Vilamajor o Vilanova de Vilamajor. Finalment a l'any 1860 s'aclareix que el nom oficial és el de Sant Antoni de Vilamajor per designar a tot el terme municipal ,mentre que la Vilanova de Vilamajor fa referència exclusivament al nucli urbà.

5. Bibliografia

AVENTIN, Mercè. Vilamajor 872-1299. De la fi del sistema antic a la consolidació del feudalisme. AUSA.1990

AVENTIN, Mercè. La societat rural a Catalunya en temps feudals. Columna assaig

BALVEY, Tomàs. Revista la Gralla del dia 4 d'octubre de 1925.

BARDESA, Francesc. Butlletí Municipal de l'Ajuntament de Sant Pere de Vilamajor. Num 19. Gener-març 2002. Pag234-235

BURGUEÑO RIVERO, Jesus; GRAS CASANOVASA , M.Mercè. La formació del mapa municipal contemporani a Catalunya. El cas de la Segarra. Treball de la societat catalana de geografia. N° 33-34. Volum VII.

COMAS i DURAN, Pere. 600 de carreratge. Quan Vilamajor, El Fou, Cardedeu i Santa Susanna esdevingueren carrer de Barcelona.

DOMINGUEZ VILA, Antonio. Antecedentes historicos del gobierno local. Comunicacion al II seminario de historia de la administración.

GRAN ENCICLOPÈDIA CATALANA. Grup enciclopèdia catalana.
2005

GALLARDO, Antoni. Del Mogent al Pla de La Calma. Ajuntament de Sant Antoni de Vilamajor.

GRAN GEOGRAFIA COMARCAL DE CATALUNYA. El Vallès i el Maresme

Arxiu municipal de Sant Antoni de Vilamajor

Arxiu municipal de Sant Pere de Vilamajor

Expedient 969 de la Diputació Provincial de Barcelona sobre la sol·licitud d'alguns veïns del poble de Sant Pere Vilamajor demanant la separació de Vilanova de Vilamajor. 1940. Arxiu de la Diputació Provincial de Barcelona.